

# PORTRÉ

## 2011. december

### „A kettősség tesz minket egésszé” – Kintli Borbála és Sághegyi Diána közös kiállítása



*Újszerű megoldások, lendületes és színes alkotások. Kísérleteznek, hiszen ez még csak valaminek a kezdete. Középpontban az ember: kívül-belül egyaránt. Kintli Borit és Sághegyi Diát kérdeztem nemrég megnyílt kiállításukról.*

#### **Honnan a közös kiállítás ötlete? Mikor jöttetek rá, hogy hasonló az érdeklődésetek?**

**Dia:** A közös kiállítás ötlete Dienes Gyula tanár úrtól származik, aki már korábban is a tanárunk volt. Borival ötödikes korunk óta vagyunk osztálytársak, mindketten rajz tagozatra jártunk az Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és Alapfokú Művészetoktatási Intézménybe. Érdekes, de a kezdetek kezdetén Bori festési technikáit másoltam, ami ma már jelentősen, laikus szemmel nézve is eltér.

**Bori:** Diával általános iskolába együtt jártunk már, aztán valahogy gimiben is egy helyre kerültünk. Dienes tanár úr még az Adyban volt rajztanárunk a két utolsó évben, majd az általános után visszajártam – és járok azóta is – rajzórákra. Majd itt a Zrínyiben újból „találkoztunk” a Tanár úrral. Év elején kért fel minket egy közös kiállításra: végzősök vagyunk és szerinte kiérdemeltük.

#### **Miért éppen nagyrészt portrékból és ruhatervekből áll a kiállítás, hogyan látod a kettőnek a kapcsolatát?**

**Bori:** A ruhák régóta érdekelnek, nagymamám, dédnagymamám varrónő volt. Már régóta álmodom, hogy divattervezőnek tanulhassak tovább. Az Iparművészetire szeretnék

bekerülni, textiltervező szakra. A felvételi ott meglehetősen bonyolult, gyakorlati vizsgából áll. Az első fordulóban saját rajzaimat kell beadni, amik közé portrék is kerülnek majd, ez a műfajválasztás oka. A két téma kapcsolata különben érdekes, míg a portré magáról a modellről, az emberről szól, addig a ruha a külsőségeket jelenti (bár az is kifejezhet minket és ki is fejez), de itt elsősorban a viselőjétől külön jelenik meg, önmagában.

**Dia:** Ha jól megnézzük, Bori világa változatosabb. Sok területen próbálja ki magát, vannak akvarelljei, egy olajfestménye, ceruzarajzai, kötött munkái és meg kell jegyeznem, hogy a szénrel is jól bánik. Ezeket a technikákat sokféle témában alkalmazza: portrékban, csendéletben, aktban... Hogy képiesen fejezzem ki magam, Bori „ágai” többfelé nyúlnak, mint az enyéme. Az én érdeklődési köröm nagyrészt az emberekre korlátozódik, mivel mondanivalómat rajzolásuk által tudom leginkább kifejezni. Művészet szempontjából a valóság számomra eszköz az emberek legapróbb rezdüléseinek, reakcióinak, mozdulatainak a megismeréséhez. Ha portrét rajzolok, igyekszem előbb ezen információk alapján beletenni egy személyiséget vagy érzést, gondolatot a képbe. Az én képeim ezért olyan részletesek és ezért egészülnek ki nagyszerűen Bori alkotásai mellett. A lényeglátás és a részletek iránti fogékonyság kettőnkben külön-külön teljesebb ki.



**Miért éppen *Gyöngyök és kavicsok* lett a kiállítás címe? Visszatérő motívumok az alkotásaitokban?**

**Bori:** A kettőnk képeinek kapcsolatából ered az elnevezés. Szerintem két egészen különböző világ vagyunk. Dia aprólékos, én inkább az ellentéte, ezt fejezi ki a cím is. A kiállítás szervezése közben jutott eszembe, hogy Dia festményei olyanok, mint a gyöngyök, finomak, csillogók, aprólékosak. Ehhez kerestem valamilyen az én képeimhez illő formát, így jött a kavics. Nagyobb, mint a gyöngy (a képek méretére utalva) és talán elnagyoltabbak, kevésbé finomak, nem annyira részletezőek és olyan „kavicsosak”. A két forma tehát kettőnk világát képviseli. Egyik sem nagy, mert ez a kiállítás remélem csak a kezdete valaminek és lesz majd folytatása a későbbiekben.

**Dia:** A cím teljes egészében Bori ötlete volt. A gyöngyöket képviselem én, aprólékos és kisméretű, javarészt egyöntetű munkáimmal, a kavicsok pedig Bori művészetét szimbolizálják, melyre az átláthatóbb, színes, nagyobb méret jellemző. A plakátot én festettem, amelyen mindkét stílus jegyeinek pozitívumait kívántam összegezni.



**Biztosan sok visszajelzést kaptatok a munkáitokkal kapcsolatban. A hozzáértők, vagy a barátok kritikájának avagy dicséretének örültök jobban?**

**Bori:** Tényleg sokan mondták, hogy tetszik nekik a kiállítás, bár főleg barátok, tanárok. A sok dicséret természetesen jól esik az embernek, jó látni, hogy van értelme annak, amit csinálsz, hogy azzal másoknak örömet tudsz szerezni.

**Dia:** Természetesen minden visszajelzésnek, akár egy „tök jó”-nak is örülök, de a legjobban az okoz boldogságot, ha valaki kedvencet választ a képek közül. Ez azt jelenti, hogy a kiállított képekkel azonosulni próbál és talál egyet, amelyikkel a legjobb az összhangja. Így úgy érzem, találok a személlyel egy pontot, egy területet, ahol egyezik a személyiségünk. És persze kit nem derít fel egy rakás kisgimnazista őszinte véleménye, amikor megáll egy-egy kép előtt, miközben az alkotója inkognitóban mászkál és mosolyog magában?

**Szakony Dorina**